

Mál nr. 171/2018

M og

V v/ frjálsrar ábyrgðartryggingar eiganda lyftara.

Ágreiningur um bótaskyldu úr frjálsri ábyrgðartryggingu. Tilkynningarfrestur.

Gögn.

Málskot, mótttekið 28.5.2018, ásamt fylgigögnum og síðari athugasemdum.
Bréf V, dags. 12.6.2018, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 30. mars 2015 stóð til að hífa bát í eigu M upp á bryggju í tiltekinni höfn. Til verksins var notaður lyftari í eigu fyrirtækisins A. Stjórnandi lyftarans byrjaði að hífa bátinn upp en mun svo hafa slakað honum aftur niður. Fóru þá gafflar lyftarans of langt niður og við það urðu skemmdir á bátnum, svo sem á loftnetsstöng og mastri.

Fyrirsvarsmaður M kvaðst hafa tilkynnt tjónið strax til A og kvað að af hálfu A hafi honum verið tjáð að A myndi greiða tjónið. A hefur í gildi frjálsa ábyrgðartryggingu hjá V og 18. maí 2017 tilkynnti M skriflega um tjónið til V. V hefur hafnað bótaskyldu með vísan til ákvæðis í skilmálum sem gilda um ábyrgðartrygginguna, þar sem segir að vátryggður, eða hver sá sem á rétt til bóta vegna skaðartryggingar glati honum ef hann tilkynnir félaginu ekki um kröfu sína innan eins árs frá því að hann vissi um þau atvik sem hún er reist á. Kveður V tilkynningarfrest samkvæmt skilmálaákvæði þessu vera í samræmi við 1. mgr. 51. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga. Ársfresturinn hafi liðið 30. mars 2016 og ekki hafi verið lögð fram nein gögn sem sýna fram á að tjónið hafi verið tilkynnt innan hins tilskilda frests og af þeim sökum sé bótaréttur M fallinn niður í málinu.

Álit.

Í máli þessu krefst M bóta úr ábyrgðartryggingu sem A hefur í gildi hjá V. Samkvæmt 1. mgr. 51. gr. laga nr. 30/2004 glatar vátryggður rétti til bóta ef hann tilkynnir félaginu ekki um kröfu sína innan árs frá því að hann vissi um atvik sem hún er reist á. Þar sem um ábyrgðartryggingu er að ræða telst vátryggður vera sá sem nýtur vátryggingarverndar á skaðabótaskyldri háttsemi sinni, sbr. c-lið 2. gr. laganna. M er því ekki vátryggður og er af þeim sökum ekki bundinn af ársfrestinum skv. 1. mgr. 51. gr. laganna. Vátryggingarskilmálar mæla fyrir um réttindi og skyldur vátryggingartaka og eftir atvikum vátryggðs samkvæmt þeim vátryggingarsamningi sem skilmálarnir gilda um hverju sinni. M er ekki vátryggður, eins og fyrr getur, og á enga aðild að þeim ábyrgðartryggingarsamningi sem er í gildi á milli V og A. Hann er því ekki með beinum hætti bundinn af skilmálum ábyrgðartryggingarinnar. Þá er til þess að líta að M getur krafist bóta beint úr hendi V sem ábyrgðartryggjanda A, sbr. 1. mgr. 44. gr. laga nr. 30/2004, og er því heldur ekki háður því að A tilkynni um tjónið til V innan ársfrestsins. Af gögnum málsins virðist ekki um það deilt að A beri skaðabótaábyrgð á tjóni M vegna þeirra skemmda sem urðu á bátnum. Að öllu framangreindu virtu telst M eiga rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V vegna tjónsins.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 31. júlí 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Jón Magnússon lögm.